

**TRGOVAČKI SUD
U ZAGREBU**

Na broj: St-480/26

Stečajni dužnik: E.ON PLIN d.o.o., Zagreb, Capraška ulica 6, OIB: 14555304503

Predlagatelj: ENERGY DIRECT d.o.o., Zagreb, Lastovska ulica 38, OIB 11307112896

Ž A L B A

1x.

Prilog:

- Punomoć
- Rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Rev-2392/2013-2 od 28.11.2018. godine
- Rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Rev-946/1997 od 07.03.2001. godine
- Hodžić protiv Hrvatske, broj zahtjeva: 28932/14
- Rješenje Vrhovnog suda RH, posl.br. Rev 837/2010 od 12.01.2016. godine
- Rješenje Vrhovnog suda RH, posl.br. Rev 1317/1991 od 20.08.1991. godine
- Rješenje Vrhovnog suda RH, posl.br. Rev 1260/2014 od 14.02.2018. godine
- Odluka Ustavnog suda RH, posl.br. U-III-4853/2023 od 04.07.2024. godine
- Odluka Ustavnog suda RH, posl.br. U-III/3985/2012 od 22.02.2017. godine
- Odluka Ustavnog suda RH, posl.br. U-III/2494/2008 od 30.03.2011. godine
- Odluka Ustavnog suda RH, posl.br. U-III-1631/2015 od 13.05.2015. godine

vjerovnika protiv rješenja posl. broj. St-480/26-10
od dana 27.04.2026. godine

I U gore označenom predmetu, Naslovljeni sud je dana 27.04.2026. godine donio rješenje, cit.:

"Odbacuje se prijedlog predlagatelja Energy Direct d.o.o., Zagreb, Lastovska ulica 38, OIB: 11307112896 za otvaranje stečajnog postupka nad dužnikom E.ON Plin d.o.o., Zagreb, Capraška ulica 6, OIB: 14555304503, kao nedopušten. "

II Protiv rješenja Naslovljenog suda, navedenog u t.l. ove žalbe, predlagatelj u otvorenom zakonskom roku podnosi ovu žalbu zbog:

- apsolutno bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 1. i 11. ZPP-a
- pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja
- pogrešne primjene materijalnog prava.

III Pobjanim rješenjem posl.br. St-480/2026-10 od dana 27. travnja 2026. godine počinjena je bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl.354.st.1. ZPP-a, a u svezi sa odredbom čl. 5.st.4. ZPP-a (PRESUDA IZNENAĐENJA) kao što je počinjena i apsolutno bitna bitna povreda odredbama ZPP-a iz čl. 354. st..2. t.11. ZPP-a jer je izreka pobjanog rješenja u proturječnosti s obrazloženjem istog, kao što su i razlozi pobjanog rješenje međusobno proturječni, a zaključci o odlučnim činjenicama su u cijelosti u otklonu od pravne logike.

Na sve naprijed navedeno je pogrešno primijenjeno i materijalno pravo, a kako se to obrazlaže u daljnjim razlozima žalbe.

IV Predlagatelj podnosi žalbu protiv rješenja navedenog zu t.l. ove žalbe zbog:

- pogrešne primjene materijalnog prava,
- bitne povrede odredaba postupka,
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

V Predlagatelj će započeti žalbu sljedećim citatom:

"Postoje stvari u životu koje se mogu jedino ostvariti kada bi se okrenulo u drugom smjeru od trenutačnog pravca" (F. Kafka)

Prvenstveno, pobjanim rješenjem sud prvog stupnja odbacio je prijedlog predlagatelja za otvaranje stečajnog postupka nad dužnikom smatrajući da predlagatelj nije učinio vjerojatnim postojanje svoje tražbine u smislu članka 109. stavka 2. Stečajnog zakona.

Takav zaključak suda je pogrešan i protivan svrsi te smislu odredbe članka 109. stavka 2. Stečajnog zakona.

Obzirom na sve gore navedeno, prvostupanjski sud je pogrešno utvrdio činjenično stanje, pa na tako utvrđeno činjenično stanje pogrešno primjenjuje materijalno pravo, što je za posljedicu imalo apsolutno bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11., budući da u istoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, odnosno postoji proturječnost između razloga o onome što se u obrazloženju rješenja navodi o zapisnicima i ispravama i sadržaju samih tih isprava i zapisnika, a na temelju kojeg je donio pobjano nepravilno i nezakonito rješenje o obustavi i zaključenju stečajnog postupka.

U prilog naprijed navedenom vjerovnik ukazuje i na stav sudske prakse oblikovan brojnim sudskim odlukama viših sudskih instanci, kojim se izrijeком, i pravilno utvrđuje:

" Zadaća suda u parničnom postupku je uvjeriti se u postojanje ili nepostojanje činjenica od kojih zavisi primjena prava. Kad je uvjerenje suda o relevantnoj činjenici takvo da isključuje svaku razumnu sumnju u njegovu pravilnost i istinitost, prihvaća se kako je određena teza potpuno dokazana, odnosno kad postoji izvjesnost o njenom sadržaju i postojanju. Međutim, u određenim slučajevima, kao što je to upravo i kod odlučivanja o postojanju zakonskih pretpostavki za prihvaćanje prijedloga za osiguranje, sucima je kod izvođenja zaključka u tom pravcu dano ovlaštenje reducirati svoja uvjerenja sa stupnja izvjesnosti na stupanj vjerojatnosti. Vjerojatnost je slabiji stupanj uvjerenja o postojanju određene činjenice koji dopušta već i samo utvrđenje mogućnosti da se takvo uvjerenje poklapa sa stvarnošću."

(VTS, PŽ-6573/10 od 28. listopada 2010. godine)

Naime, navedena zakonska odredba ne zahtijeva da tražbina vjerovnika bude

pravomoćno utvrđena, ovršna ili nesporna, već isključivo da vjerovnik učini vjerojatnim postojanje svoje tražbine i stečajnog razloga. Standard „vjerojatnosti“ predstavlja niži stupanj dokazivanja tražbine te upravo postoji kako bi sud mogao provesti stečajni postupak i u situacijama kada tražbina još nije pravomoćno utvrđena.

Stoga je očito da sud prvog stupnja pogrešno izjednačava pojam „sporne tražbine“ s nepostojanjem vjerojatnosti tražbine.

Sama činjenica da dužnik osporava tražbinu ne znači automatski da vjerovnik nije učinio njezino postojanje vjerojatnim. Kad bi samo osporavanje tražbine bilo dovoljno za odbacivanje prijedloga, tada bi svaki dužnik jednostavnim osporavanjem mogao onemogućiti provođenje stečajnog postupka, što nije svrha Stečajnog zakona, pa je zaključak prvostupanjskog suda o odbačaju ne predstavlja čak ni *contradictio in adiecto* već *contradictio in terminis*.

VI Naime, predlagatelj je uz prijedlog dostavio opsežnu dokumentaciju iz koje proizlazi vjerojatnost tražbine, i to:

- podatke o vođenju parničnog postupka pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1947/2022,
- ugovornu dokumentaciju, nalaze i mišljenja vještaka
- financijska izvješća samog dužnika,
- obračun tražbine i kamata,
- revizorska izvješća i godišnja financijska izvješća dužnika.

Brižljiva ocjena naprijed iznesenih dokaza je izostala od strane prvostupanjskog suda je izostala, a sve suprotno kogentnoj odredbi čl.8.ZPP-a, a sve kako se nastavno obrazlaže.

Posebno je važno da je sam dužnik u svojim financijskim izvješćima rezervirao sredstva za predmetni spor, što predstavlja ozbiljan indikator da postoji realna mogućnost postojanja obveze prema predlagatelju. Takvu činjenicu prvostupanjski sud nije pravilno ocijenio niti joj je dao odgovarajući značaj.

Nadalje, iz samog tijeka parničnog postupka proizlazi da se ne radi o očito neosnovanoj ili proizvoljnoj tražbini. U predmetu su održana višestruka ročišta, proveden dokazni postupak saslušanjem svjedoka te je postupak ušao u fazu glavne rasprave. Da je tražbina očito neosnovana, ne bi postojala potreba za opsežnim dokaznim postupkom.

Sud prvog stupnja pritom pogrešno navodi da „sama činjenica da je pokrenut parnični postupak ne čini tražbinu vjerojatnom“. Međutim, predlagatelj nije temeljio vjerojatnost tražbine samo na činjenici postojanja parnice, nego na ukupnosti dostavljenih dokaza i okolnosti, koje sud nije cjelovito ocijenio.

Pobijano rješenje također je protivno svrsi stečajnog postupka i načelu zaštite vjerovnika. U fazi odlučivanja o dopuštenosti prijedloga sud nije ovlašten meritorno prejudicirati ishod parničnog postupka niti zahtijevati razinu dokazivanja koja je potrebna za donošenje presude u parnici.

Prvostupanjski sud pogrešno primjenjuje standard dokazivanja iz čl. 109. st. 2. SZ-a jer umjesto zakonskog standarda vjerojatnosti faktično zahtijeva pravomoćno utvrđenje tražbine, iako Stečajni zakon takav uvjet ne propisuje.

Kada bi za aktivnu legitimaciju vjerovnika bila potrebna pravomoćna odluka o tražbini, odredba čl. 109. st. 2. SZ-a o 'vjerojatnosti tražbine' bila bi potpuno bespredmetna, slijedom čega je ovaj silogizam proturječan zdravom razumu na koji upućuje Europski sud za ljudska prava u svojim odlukama.

Osim toga, sud uopće nije meritornije ispitao ni navode predlagatelja o postojanju stečajnog razloga prezaduženosti, već je prijedlog odbacio isključivo zbog navodnog nepostojanja vjerojatnosti tražbine. Time činjenično stanje nije potpuno utvrđeno.

Stečajni sud ne smije pretvoriti prethodno ispitivanje dopuštenosti prijedloga u "mini parnicu" i zahtijevati gotovo potpuno dokazivanje tražbine. Time bi se praktički ukinula svrha čl. 109. SZ-a, odnosno ovakvim zaključivanjem je u cijelosti pomnožena s nulom (matematički rečeno ne postoji).

OVAKAV ZAKLJUČAK PRVOSTUPANJSKOG SUDA JE U CIJELOSTI SUPROTAN PRAVNOJ PRAKSI U STEČAJNIM POSTUPCIMA, A OVAKVO TUMAČENJE ODREDBE čl. 109.st.2. STEČAJNOG ZAKONA JE U CIJELOSTI NEGIRALO *RATIO* SPOMENUTE ODREDBE I SVRHU NJEZINOG POSTOJANJA, ODNOSNO, SUD SVOJIM ARBITRARNIM POSTUPANJEM NE SMIJE OBESMISLITI SMISAO PRAVNOG PRAVILA.

Sud prvog stupnja nije pravilno niti potpuno ocijenio dokaze koje je predlagatelj dostavio uz prijedlog za otvaranje stečajnog postupka, u smislu kogentne odredbe čl.8. ZPP-a, odredbe kojeg zakona se supsidijarno primjenjuju i u stečajnom postupku.

Naime, uz prijedlog je dostavljen i stručni nalaz i mišljenje vještaka iz 2023. godine kojim je obrađena upravo tražbina koja je predmet postupka koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1947/2022, uključujući osnovu i visinu tražbine predlagatelja.

Nadalje, dostavljen je i nalaz o financijskom stanju odnosno likvidnosti dužnika iz 2023. godine, u kojem je vještak analizirao mogućnost namirenja predmetne tražbine te financijsko stanje dužnika.

Pobijano rješenje navedene dokaze uopće ne ocjenjuje niti obrazlaže zbog čega ih smatra irelevantnima, već se isključivo poziva na činjenicu da je tražbina osporena u parničnom postupku.

Takav pristup predstavlja nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i bitnu povredu postupka jer sud nije ocijenio sve izvedene i dostavljene dokaze u njihovoj ukupnosti.

Sud je bio dužan ocijeniti predstavljaju li navedeni stručni nalazi dovoljan stupanj vjerojatnosti tražbine i stečajnog razloga, osobito imajući u vidu da Stečajni zakon ne zahtijeva pravomoćno utvrđenje tražbine, već samo njezinu vjerojatnost. Stoga prvostupanjsko rješenje nema dostatne razloge, nema ocjene ključnih dokaza uz arbitrarnost obrazloženja. Sud je zauzeo pogrešan pravni standard ("vjerojatnost" vs. praktički zahtjev za pravomoćnom tražbinom), izostanak ocjene ključnih dokaza, nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, nedostatni razlozi rješenja, izostanak ocjene stečajnog razloga prezaduženosti.

Sud prvog stupnja pobijano rješenje temelji gotovo isključivo na zaključku da je tražbina predlagatelja sporna i da se o istoj vodi parnični postupak, pri čemu pritom uopće nije ocijenio niti analizirao ključne dokaze dostavljene uz prijedlog i naknadne podneske predlagatelja.

Nadalje, a u odnosu na počinjenu bitnu povredu odredaba parničnog postupka od strane Naslovljenoga suda, predlagatelj ukazuje, da, iako je Naslovljeni sud navodima obrazloženja pobijanog rješenja nije niti ukazao da je svoju odluku utemeljio u odredbi čl. 8. ZPP-a, iz cjelokupnog sadržaja obrazloženja pobijanog rješenja jasno proizlazi, da je Naslovljeni sud POVRIJEDIO UPRAVO TU ODREDBU ZPP-a, KAO JEDNOGA OD TEMELJENIH NAČELA GRAĐANSKOG PARNIČNOG POSTUPOVNOG PRAVA, obzirom Naslovljeni sud NIJE, SUKLADNO ZAKONU:

- a) CIJENIO SVAKI DOKAZ ZASEBNO,
- b) CIJENIO SVE DOKAZE ZAJEDNO,
- c) CIJENIO REZULTATE CJELOKUPNOG POSTUPKA,
- d) STAVIO U MEĐUSOBNI PRAVNO-LOGIČKI UTEMELJENI ODNOS SVE IZVEDENE DOKAZE.

Na ovaj način, SAM SI JE NASLOVLJENI SUD ODUZEO I SAMU MOGUĆNOST DA POSTUPI PO ZAKONU.

Stoga, cjelokupna je odluka Naslovljenoga suda očito i izravno PROTURJEČNA:

- a) SAMA SEBI - IZREKA JE U SUPROTNOSTI SA OBRAZLOŽENJEM I U NJEMU IZNESENIM UTVRĐENJIMA NASLOVLJENOG SUDA,
- b) PREDLOŽENIM DOKAZIMA, KOJE NASLOVNI SUD NIJE UOPĆE IZVEO,
- c) POZITIVNIM PROPISIMA, KOJE NASLOVLJENI SUD NIJE UOPĆE, ODNOSNO NIJE PRAVILNO PRIMIJENIO.

Ističe se kako je tijekom postupka predlagatelj predlagao i i dostavio sljedeće dokaze:

- nalaz i mišljenje sudskih vještaka od 27. veljače 2023. godine izrađen nakon podnošenja tužbe u predmetu P-1947/2022,
- nalaz vještaka za financije i računovodstvo od 2. lipnja 2023.,
- financijska izvješća dužnika,
- revizorska izvješća,
- dokumentaciju o rezerviranjima za predmetni spor,
- detaljno obrazloženje stečajnog razloga prezaduženosti.

Iz pobijanog rješenja proizlazi da sud navedene dokaze uopće nije ocjenjivao niti obrazložio zašto ih smatra nedostatnima ili irelevantnima za standard vjerojatnosti iz čl. 109. st. 2. Stečajnog zakona.

Time je sud počinio bitnu povredu postupka jer odluka nema dostatne razloge o odlučnim činjenicama.

Posebno se ističe da nalaz i mišljenje sudskih vještaka iz 2023. godine predstavlja stručnu potvrdu činjeničnog i ekonomsko-financijskog supstrata tražbine predlagatelja te se odnosi upravo na tražbinu koja je predmet parničnog postupka P-1947/2022.

Sud navedeni dokaz nije niti spomenuo u obrazloženju pobijanog rješenja, premda isti očigledno predstavlja relevantan dokaz za ocjenu standarda "vjerojatnosti tražbine".

Jednako tako, sud nije ocijenio niti nalaz vještaka za financije i računovodstvo od 2. lipnja 2023., kojim je analizirano financijsko stanje dužnika i mogućnost namirenja predmetne tražbine, kao niti navode predlagatelja o prezaduženosti dužnika.

Potrebno je naglasiti da sukladno izraženom stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske u Rješenju posl. broj: Rev-2392/2013-2 od 28.11.2018. godine, nalaz vještaka sačinjen izvan sudskog postupka može koristiti u sudskom postupku kao dokazno

sredstvo iako nije izrađen po nalogu suda, a koje je sud u sklopu sudskog postupka dužan cijiniti, cit.:

„Naime, nalazu i mišljenju sudskog vještaka koje nije izrađeno po nalogu suda, već po nalogu jedne od stranaka u postupku, ne može se odreći značaj valjanog dokaznog sredstva kao privatne isprave, koju sud doduše nije dužan prihvatiti, ali istu treba vrednovati i ocijeniti u sklopu svih ostalih provedenih dokaza.“

Dokaz: uvid u Rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Rev-2392/2013-2 od 28.11.2018. godine

Isto tako, predlagatelj se poziva i na Rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Rev-946/2017 od 07.03.2021. godine, a koja je praksa bila problematizirana na VIII. Kongresu sudskih vještaka Republike Hrvatske održanom u Gradu Zagrebu dana 18. i 19. listopada 2024. godine, kao i analizu presude Hodžić protiv Hrvatske, broj zahtjeva: 28932/14, cit.:

„Potpuno je nejasno zbog čega se ne bi moglo posumnjati u pravilnost nalaza i mišljenja liječničkih vještaka “sa dugogodišnjim iskustvom i praksom” kojima je sud povjerio vještačenje i zbog čega tuženik ne bi mogao sam zatražiti mišljenje drugih vještaka kako bi se mogao angumentirano očitovati na nalaz i mišljenje vještaka dat u sudskom postupku, odnosno zašto zbog same činjenice da je stranka zatražila mišljenje drugog vještaka izvan sudskog postupka na vlastiti trošak, takovim nalazom ne bi mogla biti dovedena u sumnju pravilnost osporavanog vještačkog nalaza.“

Pobijano rješenje stoga počiva na nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju i selektivnoj ocjeni dokaza kao i predstavlja pravnologički apsurd.

Prvostupanjski sud pritom pogrešno primjenjuje čl. 109. st. 2. Stečajnog zakona jer standard “vjerojatnosti tražbine” faktično zamjenjuje zahtjevom za pravomoćnim utvrđenjem tražbine.

Međutim, Stečajni zakon ne zahtijeva pravomoćnu odluku o tražbini niti nespornu tražbinu, već isključivo njezinu vjerojatnost.

Kada bi sama činjenica osporavanja tražbine bila dovoljna za odbacivanje prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, tada bi svaki dužnik jednostavnim osporavanjem mogao onemogućiti primjenu čl. 109. Stečajnog zakona, čime bi navedena zakonska odredba izgubila svaki praktični smisao, čak, štoviše ista odredba je OBESMISLENA, IZ SMISLA POSTAJE BESMISAO.

Sud također nije ocijenio činjenicu da je sam dužnik u svojim financijskim izvješćima izvršio rezerviranja za predmetni spor, što predstavlja ozbiljan indikator postojanja potencijalne obveze prema predlagatelju te dodatno potvrđuje vjerojatnost tražbine.

Predlagatelj je, povrh navedenog sudu ukazivao i na pitanje usklađenosti između:

- knjigovodstvenog evidentiranja predmetne tražbine,
- rezerviranja za spor,
- poreznog tretmana rezerviranja,
- te procesnog osporavanja same egzistencije tražbine od strane dužnika.

Sud ni te navode nije ocijenio niti je proveo odgovarajuće financijsko-knjigovodstveno vještačenje, premda se radi o okolnostima relevantnim za ocjenu vjerodostojnosti navoda dužnika i postojanja stečajnog razloga, već ih je u veleslalomu izbjegao ocijeniti.

Sud prvog stupnja pogrešno poistovjećuje pojam “sporne tražbine” s nepostojanjem vjerojatnosti tražbine, premda prema ustaljenoj sudskoj praksi i pravnoj teoriji standard “vjerojatnosti” iz čl. 109. st. 2. Stečajnog zakona predstavlja niži stupanj dokazivanja od pravomoćnog utvrđenja tražbine.

Iz odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske proizlazi da je “vjerojatnost tražbine” pravni standard koji se ocjenjuje prema okolnostima konkretnog slučaja, pri čemu osporavanje tražbine samo po sebi ne isključuje postojanje aktivne legitimacije vjerovnika za podnošenje prijedloga za otvaranje stečajnog postupka.

Sud prvog stupnja nije ocijenio niti navode predlagatelja koji se odnose na postojanje upravnog ugovora između dužnika i Porezne uprave radi obročne otplate poreznih obveza. Iako sama činjenica sklapanja upravnog ugovora ne predstavlja automatski dokaz postojanja stečajnog razloga, ista predstavlja relevantnu okolnost koja može upućivati na postojanje ozbiljnih problema likvidnosti i financijskih poteškoća dužnika, osobito kada se ocjenjuje zajedno s ostalim dokazima i okolnostima konkretnog slučaja.

Sud navedene okolnosti uopće nije doveo u vezu s:

- rezerviranjima za predmetni spor,
- financijskim izvješćima dužnika,
- dostavljenim nalazima vještaka,
- te ukupnim odnosom imovine i obveza dužnika.

Time je izostala cjelovita ocjena stečajnog razloga prezaduženosti odnosno financijskog stanja dužnika.

Pobijano rješenje temelji se na pogrešnom pravnom shvaćanju da vjerovnik mora imati gotovo izvjesno odnosno pravomoćno utvrđeno postojanje tražbine kako bi bio ovlašten podnijeti prijedlog za otvaranje stečajnog postupka.

Međutim, čl. 109. st. 2. Stečajni zakon izričito propisuje da je vjerovnik ovlašten podnijeti prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka ako učini vjerojatnim postojanje svoje tražbine i stečajnoga razloga.

Dakle, zakon ne zahtijeva:

- pravomoćnu sudsku odluku,
- ovršnu ispravu,
- niti nespornu tražbinu,

već isključivo postojanje dovoljnog stupnja vjerojatnosti.

Prvostupanjski sud pogrešno poistovjećuje pojam „sporne tražbine“ s nepostojanjem vjerojatnosti tražbine.

Sama činjenica da dužnik osporava tražbinu ne znači da vjerovnik nije učinio njezino postojanje vjerojatnim.

Kada bi samo osporavanje tražbine bilo dovoljno za odbacivanje prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, svaki bi dužnik jednostavnim osporavanjem mogao onemogućiti primjenu čl. 109. Stečajnog zakona, čime bi navedena zakonska odredba izgubila svaki

praktični smisao.

Sudska praksa i pravna teorija jasno razlikuju:

- standard vjerojatnosti,
- od
- potpunog dokazivanja tražbine.

U postupku odlučivanja o dopuštenosti prijedloga sud ne odlučuje meritorno o postojanju tražbine kao u parničnom postupku, već samo ocjenjuje postoji li dovoljan stupanj vjerojatnosti.

NIŽE SE TAKSTAIVNO POBROJAVAJU PROPUSTI U POSTUPANJU PRVOSTUPANJSKOG SUDA, PA TAKO:

1) Sud nije ocijenio ključne dokaze dostavljene uz prijedlog

Pobijano rješenje ne sadrži razloge o ključnim dokazima koje je predlagatelj dostavio sudu. Predlagatelj je uz prijedlog i naknadne podneske dostavio:

- nalaz i mišljenje sudskih vještaka od 27. veljače 2023.,
- nalaz vještaka za financije i računovodstvo od 2. lipnja 2023.,
- financijska izvješća dužnika,
- revizorska izvješća,
- dokumentaciju o rezerviranjima za predmetni spor,
- detaljno obrazloženje stečajnog razloga prezaduženosti.

Iz obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi da sud navedene dokaze uopće nije ocijenio niti obrazložio zbog čega ih smatra nerelevantnima ili nedostatnima za standard vjerojatnosti iz čl. 109. st. 2. Stečajnog zakona.

Time je ostvarena bitna povreda postupka jer pobijano rješenje nema dostatne razloge o odlučnim činjenicama.

2) Sud nije ocijenio nalaz i mišljenje vještaka o tražbini

Predlagatelj je dostavio nalaz i mišljenje sudskih vještaka izrađen 27. veljače 2023. godine, koji se odnosi upravo na tražbinu koja je predmet postupka P-1947/2022 pred Trgovačkim sudom u Zagrebu.

Navedeni nalaz predstavlja stručnu potvrdu činjeničnog i ekonomsko-financijskog supstrata tražbine predlagatelja te se odnosi na osnovu i visinu predmetne tražbine.

Sud navedeni dokaz uopće nije ocijenio niti ga spominje u obrazloženju pobijanog rješenja. Takvo postupanje osobito je značajno imajući u vidu da upravo stručni nalaz vještaka predstavlja relevantan dokaz za ocjenu postojanja standarda „vjerojatnosti tražbine“.

Potrebno je ponoviti stav europske sudske prakse i revizijskog suda, kako slijedi.

„Naime, nalazu i mišljenju sudskog vještaka koje nije izrađeno po nalogu suda, već po nalogu jedne od stranaka u postupku, ne može se odreći značaj valjanog dokaznog sredstva kao privatne isprave, koju sud doduše nije dužan prihvatiti, ali istu treba vrednovati i ocijeniti u sklopu svih ostalih provedenih dokaza.“

Dokaz: uvid u Rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Rev-2392/2013-2 od 28.11.2018. godine

Isto tako, predlagatelj se poziva i na Rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Rev-946/2017 od 07.03.2021. godine, a koja je praksa bila problematizirana na VIII. Kongresu sudskih vještaka Republike Hrvatske održanom u Gradu Zagrebu dana 18. i 19. listopada 2024. godine, kao i analizu presude Hodžić protiv Hrvatske, broj zahtjeva: 28932/14, cit.:

„Potpuno je nejasno zbog čega se ne bi moglo posumnjati u pravilnost nalaza i mišljenja liječničkih vještaka “sa dugogodišnjim iskustvom i praksom” kojima je sud povjerio vještačenje i zbog čega tuženik ne bi mogao sam zatražiti mišljenje drugih vještaka kako bi se mogao angumentirano očitovati na nalaz i mišljenje vještaka dat u sudskom postupku, odnosno zašto zbog same činjenice da je stranka zatražila mišljenje drugog vještaka izvan sudskog postupka na vlastiti trošak, takovim nalazom ne bi mogla biti dovedena u sumnju pravilnost osporavanog vještačkog nalaza.“

3) Sud nije ocijenio dokaze o financijskom stanju dužnika i stečajnom razlogu

Predlagatelj je dostavio i nalaz vještaka za financije i računovodstvo od 2. lipnja 2023. kojim je analizirano financijsko stanje dužnika i mogućnost namirenja predmetne tražbine.

Sud navedeni dokaz nije ocijenio niti je proveo cjelovitu analizu:

- odnosa imovine i obveza dužnika,
- rezerviranja za predmetni spor,
- knjigovodstvenog tretmana tražbine,
- financijskog položaja dužnika,
- te drugih okolnosti relevantnih za stečajni razlog prezaduženosti.

Pobijano rješenje stoga počiva na nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju.

Rezerviranja za spor i proturječnost navoda dužnika

Predlagatelj je tijekom postupka ukazivao da je sam dužnik u svojim financijskim izvješćima izvršio rezerviranja za predmetni spor, što predstavlja ozbiljan indikator postojanja potencijalne obveze prema predlagatelju.

Istodobno, dužnik u ovom postupku u cijelosti osporava samu egzistenciju tražbine.

Sud nije ocijenio:

- usklađenost knjigovodstvenog evidentiranja tražbine,
- svrhu i narav rezerviranja,
- eventualni porezni učinak rezerviranja,
- niti vjerodostojnost procesnih navoda dužnika u odnosu na njegova financijska izvješća.

Predlagatelj je predlagao provođenje odgovarajućeg financijsko-knjigovodstvenog vještačenja upravo radi razjašnjenja tih okolnosti, no sud se o tome uopće nije očitovao.

4) Upravni ugovor i porezne obveze dužnika

Predlagatelj je tijekom postupka ukazivao i na postojanje upravnog ugovora između dužnika

i Porezna uprava radi obročne otplate poreznih obveza.

Iako sama činjenica sklapanja upravnog ugovora ne predstavlja automatski dokaz stečajnog razloga, ista predstavlja relevantnu okolnost koja može upućivati na:

- postojanje ozbiljnih problema likvidnosti,
- financijske poteškoće dužnika,
- te potrebu reprogramiranja dospjelih obveza.

Sud navedene okolnosti nije doveo u vezu s ostalim dokazima i indicijama koje upućuju na postojanje stečajnog razloga.

5) Nepravilna ocjena parničnog postupka P-1947/2022

Sud pogrešno zaključuje da sama činjenica vođenja parničnog postupka ne čini tražbinu vjerojatnom.

Predlagatelj nije temeljio vjerojatnost tražbine samo na činjenici postojanja parnice, nego na:

- ugovornoj dokumentaciji,
- stručnim nalazima vještaka,
- financijskim izvješćima dužnika,
- rezerviranjima za spor,
- tijeku dokaznog postupka u parnici,
- te ukupnosti svih dostavljenih dokaza.

Pritom je osobito važno da je u parničnom predmetu proveden opsežan dokazni postupak, što dodatno potvrđuje da se ne radi o očito neosnovanoj ili proizvoljnoj tražbini.

5) Sud nije ocijenio cjelokupni koncept prezaduženosti iz prijedloga predlagatelja

Predlagatelj je u prijedlogu za otvaranje stečajnog postupka detaljno obrazložio stečajni razlog prezaduženosti kroz:

- revidirana financijska izvješća za 2023. i 2024.,
- strukturu imovine i obveza dužnika,
- negativne pokazatelje likvidnosti,
- negativan operativni novčani tok,
- značajnu kontrakciju imovine,
- rezerviranja za pravne sporove,
- postojanje poreznog duga po upravnom ugovoru,
- odnose s povezanim društvima,
- višemilijunske odljeve prema grupi,
- te višemilijunske isplate dobiti osnivačima.

Sud pobijanim rješenjem praktički uopće nije ocijenio navedene okolnosti niti proveo njihovu međusobnu ekonomsku i pravnu analizu.

Predlagatelj je osobito ukazivao da:

- ukupna imovina dužnika pada s 49.013.000 EUR na 29.332.000 EUR,
- operativni novčani tok postaje negativan (-2.100.000 EUR),
- postoje značajne obračunate, ali neplaćene obveze u iznosu 11.089.000 EUR,
- dužnik ima porezni dug pod režimom upravnog ugovora,
- te istodobno vrši višemilijunske isplate povezanim društvima i osnivačima.

Sud nije dao nikakve razloge:

- zašto navedene okolnosti ne smatra relevantnima,
- zašto odbija provođenje financijskog vještačenja,
- niti zašto smatra da takva struktura novčanih tokova i obveza ne zahtijeva barem otvaranje prethodnog postupka radi utvrđenja stečajnog razloga.

6) Sud nije ocijenio računovodstveno priznanje obveze prema predlagatelju (IAS 37)

Predlagatelj je tijekom postupka ukazivao da je sam dužnik u svojim revidiranim financijskim izvješćima priznao rezerviranje za pravni spor u iznosu od 1.450.000 EUR.

Prema pravilima međunarodnog računovodstvenog standarda IAS 37, rezerviranje se može priznati samo ako:

- postoji sadašnja obveza,
- postoji vjerojatan odljev ekonomskih koristi,
- te postoji pouzdana procjena obveze.

Dakle, sam dužnik je u vlastitim revidiranim financijskim izvješćima kvalificirao predmetnu obvezu kao vjerojatnu.

Sud pobijanim rješenjem navedenu okolnost nije uopće ocijenio niti obrazložio zbog čega računovodstveno priznanje rezerviranja ne smatra relevantnim za standard "vjerojatnosti tražbine" iz čl. 109. st. 2. Stečajnog zakona.

Takav izostanak ocjene ključnog dokaza čini obrazloženje pobijanog rješenja nepotpunim i arbitrarnim.

7) Sud nije ocijenio rizik od umanjenja stečajne mase

Predlagatelj je posebno upozoravao na:

- kontinuirane odljeve prema povezanim društvima,
- višemilijunske isplate dobiti osnivačima,
- intercompany transfere,
- te rizik daljnjeg smanjenja imovine dostupne vjerovnicima.

Unatoč tome, sud nije razmotrio:

- potrebu otvaranja prethodnog postupka,
- potrebu provođenja financijskog vještačenja,
- niti mogućnost određivanja privremenih mjera radi očuvanja stečajne mase.

Pritom je upravo svrha prethodnog postupka omogućiti sudu utvrđenje postojanja stečajnog razloga i očuvanje imovine dužnika do donošenja odluke o otvaranju stečajnog postupka. sud nije ni pokušao ispitati postoji li prezaduženost iako su postojali ozbiljni indikatori.

8) Sud nije ocijenio cjelokupni koncept prezaduženosti obrazložen u prijedlogu predlagatelja

Predlagatelj je u prijedlogu za otvaranje stečajnog postupka detaljno, opsežno i dokumentirano obrazložio postojanje stečajnog razloga prezaduženosti kroz analizu:

- revidiranih godišnjih financijskih izvješća za 2023. i 2024.,
- strukture imovine i obveza dužnika,
- negativnih pokazatelja likvidnosti,
- negativnog operativnog novčanog toka,
- značajnog pada ukupne imovine,
- rezerviranja za pravni spor,
- postojanja poreznog duga po upravnom ugovoru,
- odnosa s povezanim društvima,

- značajnih odljeva prema grupi,
- te višemilijunskih isplata dobiti osnivačima.

Sud pobijanim rješenjem navedene okolnosti praktički uopće nije ocijenio niti proveo njihovu međusobnu ekonomsku i pravnu analizu.

Predlagatelj je osobito ukazivao:

- da je ukupna imovina dužnika pala s 49.013.000 EUR na 29.332.000 EUR,
- da je operativni novčani tok postao negativan (-2.100.000 EUR),
- da postoje obračunate, ali neplaćene obveze u iznosu od 11.089.000 EUR,
- da dužnik ima porezni dug koji otplaćuje po upravnom ugovoru,
- te da istodobno vrši višemilijunske transfere povezanim društvima i osnivačima.

Sud nije dao nikakve razloge:

- zašto navedene okolnosti ne smatra relevantnima za stečajni razlog,
- zašto odbija provođenje financijskog vještačenja,
- niti zašto smatra da takva struktura novčanih tokova i obveza ne zahtijeva barem otvaranje prethodnog postupka radi utvrđenja postojanja prezaduženosti.

Time je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno.

9) Sud nije ocijenio računovodstveno priznanje obveze prema predlagatelju kroz rezerviranje prema IAS 37

Predlagatelj je tijekom postupka posebno ukazivao da je sam dužnik u svojim revidiranim financijskim izvješćima priznao rezerviranje za predmetni pravni spor u iznosu od 1.450.000 EUR.

Prema pravilima međunarodnog računovodstvenog standarda IAS 37, rezerviranje se može priznati samo ako:

- postoji sadašnja obveza,
- postoji vjerojatan odljev ekonomskih koristi,
- te postoji pouzdana procjena obveze.

Dakle, sam dužnik je u vlastitim financijskim izvješćima kvalificirao predmetnu obvezu kao:

- postojeću,
- procjenjivu,
- i vjerojatnu.

Sud pobijanim rješenjem navedenu činjenicu nije uopće ocijenio niti obrazložio zbog čega računovodstveno priznanje rezerviranja ne smatra relevantnim za standard "vjerojatnosti tražbine" iz čl. 109. st. 2. Stečajni zakon.

Posebno je značajno da je navedeno rezerviranje istodobno korišteno kao rashod koji umanjuje dobit i poreznu osnovicu dužnika, dok dužnik u ovom postupku potpuno osporava egzistenciju same obveze prema predlagatelju.

Sud navedenu očitu proturječnost nije ocijenio niti je proveo predloženo financijsko-knjigovodstveno vještačenje.

10) Sud nije ocijenio značaj upravnog ugovora i porezne nelikvidnosti dužnika

Predlagatelj je tijekom postupka ukazivao da je dužnik s Ministarstvom financija Republike Hrvatske zaključio upravni ugovor radi obročne otplate poreza na dobit za 2022. godinu, pri čemu je na dan 31.12.2024. postojao preostali dug od 381.000 EUR.

Sama činjenica sklapanja upravnog ugovora predstavlja ozbiljan indikator narušene likvidnosti jer proizlazi da dužnik nije bio u mogućnosti uredno podmiriti javnopravnu obvezu po dospijeću.

Sud navedenu okolnost nije doveo u vezu s:

- negativnim operativnim novčanim tokom,
- značajnim padom imovine,
- velikim obračunatim i neplaćenim obvezama,
- rezerviranjima za sporove,
- niti s istodobnim milijunskim transferima prema povezanim društvima i osnivačima.

Predlagatelj je pritom ukazivao da je dužnik:

- imao porezni dug pod režimom obročne otplate,
- a istodobno vršio višemilijunske isplate dobiti osnivačima (10.000.000 EUR u 2024. i 15.000.000 EUR u 2023.),
- te višemilijunske transfere povezanim društvima.

Takva struktura financijskih tokova objektivno upućuje na preferiranje grupe i vlasnika naspram ostalih vjerovnika te predstavlja relevantnu okolnost za ocjenu prezaduženosti i ugroženosti stečajne mase.

11) Sud nije ocijenio odljev likvidnosti prema povezanim društvima

Predlagatelj je detaljno obrazložio da iz revidiranih financijskih izvješća proizlazi:

- da su rashodi prema povezanim društvima iznosili 6.427.000 EUR,
- da su obveze prema povezanim društvima iznosile 1.647.000 EUR,
- dok su potraživanja od povezanih društava iznosila samo 1.042.000 EUR.

Navedena struktura pokazuje neto odljev likvidnosti iz društva prema grupi, odnosno da povezana društva iz društva povlače više sredstava nego što mu pružaju.

Predlagatelj je posebno ukazivao na:

- visoke troškove SLA i „centralnih funkcija“,
- kontinuirane transfere prema grupi,
- te rizik izvlačenja likvidnosti izvan dosega vjerovnika.

Sud navedene okolnosti nije ocijenio niti je proveo predloženo financijsko vještačenje kojim bi se utvrdilo:

- jesu li predmetne transakcije tržišne,
- kakav je njihov utjecaj na solventnost,
- te jesu li povezana društva imala faktični prioritet naplate u odnosu na ostale vjerovnike.

12) Sud nije ocijenio kvalitetu i naplativost iskazane imovine

Predlagatelj je detaljno obrazložio da značajan dio iskazane imovine dužnika nije likvidan niti izvjesno naplativ.

Posebno je ukazivano:

- na ugovornu imovinu u iznosu od 11.374.000 EUR,
- na gubitke od umanjenja vrijednosti potraživanja,
- na rezerviranja za teško naplativa potraživanja,
- te na visok kreditni rizik kupaca.

Sud nije proveo nikakvu analizu stvarne naplative vrijednosti navedene imovine niti je proveo predloženo financijsko vještačenje radi utvrđenja:

- realne vrijednosti imovine,
- stvarnog odnosa imovine i obveza,
- te eventualnog postojanja prezaduženosti u smislu čl. 7. Stečajnog zakona.

Time je izostala materijalna ocjena stečajnog razloga, iako je upravo prethodni postupak namijenjen utvrđivanju tih činjenica.

13) Sud nije odlučio o prijedlogu za provođenje financijskog vještačenja

Predlagatelj je predložio provođenje opsežnog financijsko-računovodstvenog vještačenja radi utvrđenja:

- stvarne naplative vrijednosti imovine,
- punog opsega obveza,
- trenutka eventualnog nastupa prezaduženosti,
- utjecaja isplata dobiti,
- utjecaja negativnog operativnog cash-flowa,
- te utjecaja odnosa s povezanim društvima na odljev likvidnosti.

Sud pobijanim rješenjem nije dao nikakve razloge zbog kojih odbija provođenje takvog vještačenja, iako se radi o stručnim pitanjima koja očito zahtijevaju ekonomsko-financijsku ekspertizu.

Takvo postupanje posebno je problematično imajući u vidu da je predlagatelj dostavio niz ozbiljnih indikatora prezaduženosti i ugroženosti stečajne mase.

Izostanak provođenja predloženog vještačenja doveo je do nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i prijevremenog odbacivanja prijedloga predlagatelja.

14) Povreda prava na obrazloženu sudsku odluku i učinkoviti pristup sudu

Pobijano rješenje ne sadrži dostatne i konkretne razloge o odlučnim činjenicama i dokazima koje je predlagatelj iznio tijekom postupka.

Sud nije ocijenio:

- nalaze i mišljenja vještaka,
- računovodstvena rezerviranja za spor,
- negativne pokazatelje likvidnosti,
- upravni ugovor i porezni dug,
- odnose s povezanim društvima,
- negativni operativni novčani tok,
- niti prijedlog provođenja financijskog vještačenja.

Umjesto cjelovite ocjene svih relevantnih okolnosti, sud je odluku praktički sveo isključivo na činjenicu da je tražbina predlagatelja osporena u parničnom postupku.

Takav pristup predstavlja pretjerano restriktivno tumačenje čl. 109. st. 2. Stečajnog zakona te faktično uvodi zahtjev pravomoćno utvrđene tražbine, iako zakon izričito propisuje samo standard vjerojatnosti tražbine.

Posljedica takvog pristupa jest da predlagatelju nije omogućeno učinkovito sudsko ispitivanje navoda o postojanju stečajnog razloga kroz prethodni postupak i predloženo financijsko vještačenje.

Predlagatelj smatra da pobijano rješenje zbog izostanka ocjene ključnih dokaza i odlučnih navoda ne zadovoljava standard obrazložene sudske odluke koji proizlazi iz prava na pravično suđenje i prava na pristup sudu.

Prvostupanjski sud pogrešno je primijenio pravni standard vjerojatnosti tražbine jer je umjesto ograničene ocjene osnova tražbine proveo meritorno ocjenjivanje njezine osnovanosti, čime je prekoračio ovlasti propisane Stečajnim zakonom i ustaljenom sudskom praksom Visokog trgovačkog suda RH.

Sud prvog stupnja nije pravilno ocijenio značaj činjenice da dužnik ima porezni dug koji se otplaćuje temeljem upravnog ugovora s Porezna uprava, dok istodobno kroz njegove račune

prolaze višemilijunski novčani tokovi.

Takva okolnost sama po sebi ne znači automatski postojanje stečajnog razloga, međutim predstavlja relevantnu indikaciju narušene likvidnosti i nesposobnosti urednog podmirenja dospjelih javnopravnih obveza u trenutku njihova dospelja.

Ključno pravno pitanje u smislu Stečajnog zakona u dijelu dostavljenog BON 2 dužnika nije visina prometa koji prolazi kroz račun dužnika, nego sposobnost dužnika da iz ostvarenih novčanih tokova uredno i kontinuirano podmiruje dospelje obveze prema svim vjerovnicima, uključujući i porezne obveze.

Sud nije proveo analizu:

- strukture novčanih tokova (operativni vs. transferi prema povezanim društvima),
- neto likvidne pozicije dužnika,
- odnosa između priljeva i stvarno raspoloživih sredstava za podmirenje obveza,
- niti utjecaja obročne otplate poreza na ukupnu likvidnost i solventnost dužnika.

Time je propušteno utvrditi da li je riječ o društvu koje generira stvarnu likvidnost ili o društvu kod kojeg se značajni novčani tokovi "prolijevaju" kroz sustav bez stvarnog učinka na sposobnost podmirenja dospjelih obveza.

U takvim okolnostima činjenica postojanja upravnog ugovora za porezni dug, u kombinaciji s ostalim utvrđenim financijskim pokazateljima (negativni operativni novčani tok, isplate dobiti, odnosi s povezanim društvima i struktura obveza), predstavlja dodatni element koji potvrđuje postojanje ozbiljnih poteškoća u likvidnosti dužnika i potrebu za provođenjem prethodnog financijskog ispitivanja kroz stečajni postupak.

15) Sud se nije uopće osvrnuo na posljedice postupanja dužnika s obzirom na izvlačenje likvidnosti i porezni dug

Sud prvog stupnja nije pravilno ocijenio da postojanje poreznog duga koji se otplaćuje temeljem upravnog ugovora s Porezna uprava predstavlja samo jedan segment ukupne slike likvidnosti dužnika, koji se ne može promatrati izolirano od strukture novčanih tokova i odnosa s povezanim društvima.

Naime, iz dostavljene dokumentacije proizlazi da dužnik istodobno:

- ima obveze prema državi koje ne može podmirivati jednokratno, već ih reprogramira,
- ostvaruje značajne novčane priljeve i odljeve,
- te vrši višemilijunske isplate povezanim društvima i osnivačima.

U takvoj strukturi novčanih tokova ključna pravna i ekonomska činjenica nije nominalni iznos prometa, nego neto učinak tih tokova na likvidnost društva.

Sud nije analizirao da li novčani tokovi dužnika predstavljaju stvarno stvaranje likvidnosti ili, suprotno tome, sustavno **izvlačenje likvidnosti prema povezanim društvima**, pri čemu se:

- značajni novčani iznosi usmjeravaju unutar grupe (intercompany isplate, SLA, "centralne funkcije"),
- dok se istodobno dospelje obveze prema trećim vjerovnicima i državi ne podmiruju uredno,
- već se reprogramiraju kroz upravne ugovore i obročna plaćanja.

Takav obrazac ponašanja upućuje na potencijalno preferiranje povezanih društava u odnosu na ostale vjerovnike, što ima izravan utjecaj na ocjenu likvidnosti i stečajnog razloga.

Posebno je važno da sud nije povezao:

- porezni dug i njegov reprogram,
- negativni operativni novčani tok,
- isplate dobiti osnivačima,
- te značajne transfere prema povezanim društvima,

u jedinstvenu cjelinu iz koje bi proizlazilo pitanje je li likvidnost dužnika stvarno dostupna za namirenje vjerovnika ili se ista sustavno "odvodi" iz društva.

Upravo takva analiza predstavlja jezgru ocjene stečajnog razloga prezaduženosti i nesposobnosti za plaćanje, koju sud nije proveo, čime je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno, a primjena materijalnog prava pogrešna.

VII Naprijed opisano PROTUZAKONITO, PROTUUSTAVNO I SUPROTNO EUROPSKOJ KONVENCIJI O LJUDSKIM PRAVIMA I SLOBODAMA POSTUPANJE PRVOSTUPANJSKOG SUDA U ODLUČIVANJU IMALO JE ZA POSLJEDICU POVREDE (TAKSATIVNO POBROJANO):

1) Pogrešna primjena čl. 109. st. 2. Stečajnog zakona

Sud prvog stupnja pogrešno primjenjuje odredbu čl. 109. st. 2. Stečajni zakon na način da zahtijeva razinu dokazivanja koja odgovara pravomoćnom utvrđenju tražbine.

Zakonski standard je međutim **vjerojatnost tražbine**, a ne njezina pravomoćna ili nesporna egzistencija.

Sud pogrešno poistovjećuje osporavanje tražbine s nepostojanjem vjerojatnosti, iako sama činjenica osporavanja ne isključuje aktivnu legitimaciju vjerovnika.

Takvo tumačenje dovelo bi do apsurdnog rezultata da bi svaki dužnik jednostavnim osporavanjem mogao onemogućiti otvaranje stečajnog postupka.

2) Sud nije ocijenio ključne dokaze o tražbini, u smislu odredbe čl.8. ZPP-a, ius cogens

Sud uopće nije ocijenio sljedeće dokaze:

- nalaz i mišljenje sudskog vještaka iz 2023. godine,
- financijsko-knjigovodstveni nalaz vještaka,
- revizorska i financijska izvješća dužnika,
- dokumentaciju o rezerviranjima za spor,
- dokumentaciju o strukturi obveza i imovine.

Time je povrijeđena obveza suda da ocijeni sve odlučne dokaze i da za svoju odluku iznese jasne i potpune razloge.

3) Sud nije ocijenio nalaz vještaka o tražbini, u smislu odredbe čl.8. ZPP-a, ius cogens

Sud nije ocijenio nalaz vještaka koji se izravno odnosi na tražbinu koja je predmet parnice P-1947/2022.

Navedeni nalaz predstavlja stručnu potvrdu osnovanosti i visine tražbine te je relevantan za ocjenu vjerojatnosti tražbine, što sud uopće nije analizirao.

4) Sud nije ocijenio financijsko stanje dužnika i stečajni razlog, u smislu odredbe čl.8. ZPP-a, ius cogens

Sud nije proveo analizu:

- odnosa imovine i obveza,
- negativnog operativnog novčanog toka,
- strukture dospjelih i nedospjelih obveza,
- rezerviranja za sporove,
- niti financijskih pokazatelja prezaduženosti.

Time je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno.

5) Rezerviranja (IAS 37) i proturječnost dužnikovih navoda, u smislu odredbe čl.8. ZPP-a, ius cogens

Dužnik u revidiranim financijskim izvješćima iskazuje rezerviranja za spor u iznosu od 1.450.000 EUR.

Prema pravilima IAS 37, rezerviranje se priznaje samo ako postoji:

- sadašnja obveza,
- vjerojatan odljev sredstava,
- pouzdana procjena.

Sud nije ocijenio ovu činjenicu niti je proveo vještačenje koje bi razjasnilo kontradikciju između:

- računovodstvenog priznanja obveze,
- i procesnog osporavanja njezina postojanja.

6) Upravni ugovor i porezni dug – indikator likvidnosti, u smislu odredbe čl.8. ZPP-a, ius cogens

Postojanje poreznog duga koji se otplaćuje putem upravnog ugovora s Porezna uprava predstavlja relevantnu indiciju narušene likvidnosti.

Sud nije ocijenio da:

- dužnik nije mogao podmiriti porez u roku dospijeća,
- nego ga reprogramira,
- dok istodobno ostvaruje značajne novčane tokove.

Izvlačenje likvidnosti prema povezanim društvima

Sud nije ocijenio ključnu okolnost da novčani tokovi dužnika upućuju na **izvlačenje likvidnosti prema povezanim društvima**.

Iz dokumentacije proizlazi:

- značajni rashodi i transferi prema povezanim društvima,
- intercompany ugovori i SLA aranžmani,
- višemilijunske isplate dobiti osnivačima,
- negativni neto učinak novčanih tokova.

Istodobno:

- dospjele obveze prema državi i vjerovnicima se ne podmiruju,
- već se reprogramiraju.

Sud nije analizirao da li takva struktura predstavlja stvarno stvaranje likvidnosti ili sustavno izvlačenje sredstava iz društva na štetu vjerovnika.

Takvo postupanje predstavlja ključnu okolnost za ocjenu:

- prezaduženosti,
- i nesposobnosti za plaćanje.

7) Sud nije ocijenio cjelovitu sliku prezaduženosti, u smislu odredbe čl.8. ZPP-a, ius cogens

Sud je propustio ocijeniti cjelokupni financijski model dužnika koji uključuje:

- pad imovine,
- negativan cash-flow,
- visoke obveze,
- porezni dug,
- rezerviranja,
- isplate dobiti,
- i transakcije s povezanim društvima.

Sud je izolirano promatrao samo element osporavanja tražbine, bez ekonomske analize ukupnog financijskog položaja dužnika.

8) Sud nije odlučio o prijedlogu financijskog vještačenja, u smislu odredbe čl.8. ZPP-a, ius cogens

Sud nije proveo niti obrazložio odbijanje prijedloga za financijsko-knjigovodstveno vještačenje, iako se radi o odlučnim stručnim pitanjima:

- realna vrijednost imovine,
- struktura obveza,
- likvidnost,
- prezaduženost,
- tokovi prema povezanim društvima.

Bez tog vještačenja nije moguće pravilno utvrditi stečajni razlog.

9) Povreda prava na obrazloženu odluku i pristup sudu

Zbog izostanka ocjene ključnih dokaza i odlučnih navoda, pobijano rješenje ne zadovoljava standard obrazložene sudske odluke iz Ustav Republike Hrvatske te čl. 6. Europska konvencija za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Sud je faktično onemogućio učinkovito sudsko ispitivanje prijedloga jer nije proveo niti obrazložio odbijanje ključnih dokaza.

10) BITNA POVREDA POSTUPKA – IZOSTANAK OCJENE ODLUČNIH ČINJENICA I DOKAZA

Pobijano rješenje ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, niti ocjenu ključnih dokaza koje je predlagatelj izričito istaknuo.

Sud uopće nije ocijenio:

- nalaz i mišljenje sudskih vještaka (2023.),
- financijsko-knjigovodstveni nalaz,
- rezerviranja za spor u revidiranim financijskim izvješćima,
- strukturu imovine i obveza dužnika,
- negativni operativni novčani tok,
- niti odnose s povezanim društvima i isplate dobiti.
-

Izostanak bilo kakve ocjene ovih dokaza predstavlja bitnu povredu odredaba postupka jer odluka nema razloge o odlučnim činjenicama.

11) POGREŠNA PRIMJENA ČL. 109. ST. 2. STEČAJNOG ZAKONA – POGREŠAN STANDARD “VJEROJATNOSTI”

Sud svodi odlučivanje isključivo na postojanje sporne tražbine, bez analize:

- odnosa imovine i obveza,
- pada imovine,
- visine dospjelih obveza,
- rezerviranja,
- poreznog duga,
- i financijskih tokova.

Time je propušteno utvrditi materijalni stečajni razlog prezaduženosti.

16) NEODLUČIVANJE O PRIJEDLOGU FINACIJSKOG VJEŠTAČENJA

Sud nije proveo niti obrazložio odbijanje financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, iako se radi o odlučnim stručnim pitanjima.

Bez tog vještačenja nije moguće:

- utvrditi stvarnu naplativu vrijednost imovine,
- niti stvarni opseg obveza,
- niti postojanje prezaduženosti.

17) POVREDA PRAVA NA OBRAZLOŽENU ODLUKU I PRISTUP SUDU

Izostanak ocjene ključnih dokaza i odlučnih navoda predstavlja povredu prava na obrazloženu sudsku odluku i učinkoviti pristup sudu iz Ustav Republike Hrvatske i čl. 6. Europska konvencija za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Odluka je u svojoj biti rezultat selektivnog razmatranja činjenica bez stvarne dokazne ocjene.

Očitovanje o dokumentu BON-2 u odnosu na materijalne stečajne razloge

- Iako dokument BON-2 od 19.04.2026. prikazuje trenutnu likvidnost na računu Dužnika, on je u kontekstu ovog postupka potpuno irelevantan za utvrđivanje (ne)postojanja stečajnog razloga prezaduženosti i dugoročne nesposobnosti za plaćanje iz sljedećih razloga:
- **BON-2 kao "trenutna fotografija" nasuprot trendu propadanja imovine**
- BON-2 prikazuje stanje sredstava od **4.742.002,86 EUR** na jedan specifičan dan. Međutim, to stanje ne negira činjenicu da je ukupna imovina Dužnika pala s **49 milijuna EUR na 29 milijuna EUR**.
- Trenutni gotovinski saldo na jednom računu može biti rezultat ciljanog zadržavanja sredstava radi privida stabilnosti, dok se istovremeno događa dramatično urušavanje ukupne bilance i neto vrijednosti društva.
- **Prividna likvidnost nasuprot akumuliranim obvezama**
- Unatoč priljevu od 74 milijuna EUR u 90 dana, Dužnik iskazuje **negativan operativni novčani tok (cash-flow) od -2,1 milijun EUR**. To dokazuje da operativno poslovanje generira gubitak te da priljevi nisu dostatni za pokriće svih dospjelih obveza koje iznose **11 milijuna EUR**.
- BON-2 ne prikazuje dospjele, a neplaćene obveze prema dobavljačima i državi koje se ne naplaćuju prisilno putem blokade računa (npr. zbog dogovora ili odgoda), ali pravno čine osnovu za stečaj.

Upravni ugovor s Poreznom upravom kao dokaz nesposobnosti plaćanja

- Činjenica da Dužnik ima **upravni ugovor za obročnu otplatu poreznog duga** direktno pobija tvrdnju o solventnosti koju sugerira BON-2. Da je Dužnik doista solventan, porezni dug bi podmirio jednokratno, a ne putem reprograma koji se odobrava isključivo subjektima u financijskim poteškoćama.

Kontradikcija rezerviranja (IAS 37) i tvrdnji o "spornosti" duga

- U BON-2 obrascu nema traga rezerviranjima, no u financijskim izvještajima Dužnik je rezervirao **1,45 milijuna EUR** upravo za tražbinu Predlagatelja.
- Prema računovodstvenim standardima (IAS 37), rezerviranje se provodi samo kada je nastanak obveze **vjerojatan**. Stoga je neprihvatljiv stav suda da je tražbina "sporna", dok ju je sam Dužnik u svojim knjigama priznao kao vjerojatnu obvezu kako bi umanjio poreznu osnovicu.

Prioritizacija isplata unutar grupe (Izvlačenje kapitala)

- Dok BON-2 pokazuje promet, žalba ukazuje na isplate dobiti od **10 i 15 milijuna EUR** prema osnivačima i transferiranje sredstava unutar grupe.
- Ovakvo ponašanje ukazuje na namjerno slabljenje stečajne mase Dužnika na štetu vanjskih vjerovnika (poput Predlagatelja), pri čemu se likvidnost na računu koristi isključivo za održavanje operativnog privida do potpunog praznjenja društva.
- Sud se ne smije voditi formalističkim uvidom u BON-2, koji je podložen manipulaciji u kratkom roku, već mora provesti **financijsko vještačenje**. Jedino se vještačenjem može utvrditi stvarna tržišna vrijednost imovine i pravi opseg obveza, što bi nedvojbeno potvrdilo postojanje stečajnog razloga prezaduženosti.

18) NEOCJENJIVANJE REVIZORSKOG UPOZORENJA O NASTAVKU POSLOVANJA (GOING CONCERN)

- Sud prvog stupnja nije ocijenio niti se osvrnuo na revizorsko upozorenje sadržano u revizorskom izvješću za 2024. godinu kojim je izrijekom istaknuta sumnja u sposobnost dužnika da nastavi poslovanje po načelu vremenske neograničenosti poslovanja (going concern).
- Takvo revizorsko mišljenje predstavlja relevantan profesionalni indikator postojanja ozbiljnih financijskih poteškoća i ugrožene likvidnosti, budući da revizor u skladu s revizijskim standardima ističe going concern upozorenje upravo kada postoje objektivne okolnosti koje upućuju na nemogućnost urednog podmirenja dospjelih obveza.
- Sud navedenu činjenicu:
- nije analizirao,
- nije doveo u vezu s ostalim financijskim pokazateljima (negativni novčani tok, porezni dug, obveze prema povezanim društvima),
- niti je obrazložio zašto isto ne smatra relevantnim za ocjenu stečajnog razloga.
- Izostanak bilo kakve ocjene revizorskog going concern upozorenja predstavlja bitnu povredu odredaba postupka, jer se radi o objektivno relevantnoj i stručno verificiranoj činjenici koja izravno ukazuje na potencijalnu nesposobnost urednog podmirenja obveza.

19) REVIZORSKO GOING CONCERN UPOZORENJE KAO KLJUČNI INDIKATOR PREZADUŽENOSTI I UGROŽENE LIKVIDNOSTI

- Sud prvog stupnja nije pravilno ocijenio revizorsko upozorenje sadržano u revizorskom izvješću za 2024. godinu, kojim je izrijekom istaknuta značajna neizvjesnost u pogledu sposobnosti dužnika da nastavi poslovanje po načelu vremenske neograničenosti (going concern).
- Takvo revizorsko mišljenje, dano u skladu s međunarodnim revizijskim standardima International Standards on Auditing (ISA), predstavlja jedan od najviših razina profesionalnog upozorenja na postojanje ozbiljnih financijskih poteškoća, uključujući:
- narušenu likvidnost,
- neizvjesnost podmirenja dospjelih obveza,
- te potencijalnu ugroženost kontinuiteta poslovanja.

- Sud navedeno revizorsko upozorenje nije uopće analizirao niti ga je doveo u vezu s ostalim utvrđenim financijskim pokazateljima, iako isto predstavlja **ključni sintetički indikator financijskog stanja društva**.
- U konkretnom slučaju going concern upozorenje nije izolirana napomena, već potvrđuje i konsolidira ostale utvrđene okolnosti:
- negativni operativni novčani tok,
- postojanje poreznog duga koji se reprogramira,
- značajna rezerviranja za sudske sporove,
- te visoke transakcije prema povezanim društvima i isplate dobiti osnivačima.
- Sud je propustio provesti jedinu logičnu ekonomsku analizu koja proizlazi iz takvog revizorskog nalaza, odnosno ocjenu postoji li realna sposobnost dužnika da uredno podmiruje dospelje obveze ili se radi o situaciji strukturne nelikvidnosti i prezaduženosti.
- Zbog toga je pobijano rješenje doneseno na temelju nepotpuno i selektivno utvrđenog činjeničnog stanja, pri čemu je izostanak ocjene revizorskog going concern upozorenja doveo do pogrešne pravne ocjene stečajnih pretpostavki.

20) STEČAJNI TEST – KOMBINACIJA GOING CONCERN UPOZORENJA, POREZNOG DUGA I IZVLAČENJA LIKVIDNOSTI

- Sud prvog stupnja nije proveo cjelovitu ekonomsku analizu stečajnog položaja dužnika, iako iz provedenih dokaza proizlazi postojanje međusobno povezanih i konzistentnih indikatora koji zajedno čine jedinstveni test prezaduženosti i ugrožene likvidnosti.
- Predlagatelj ističe da se u konkretnom slučaju radi o tri međusobno povezane skupine činjenica koje, promatrane zajedno, čine jasan **stečajni test**:
- **1. Revizorsko going concern upozorenje kao temeljni signal financijske neodrživosti**
- U revizorskom izvješću za 2024. godinu izričito je istaknuta značajna neizvjesnost u pogledu sposobnosti dužnika da nastavi poslovanje po načelu vremenske neograničenosti (going concern), u skladu s međunarodnim revizijskim standardima International Standards on Auditing (ISA).
- Takvo upozorenje predstavlja najvišu razinu profesionalne indikacije da:
- postoje ozbiljne sumnje u likvidnost,
- postoji rizik nemogućnosti urednog podmirenja obveza,
- te da kontinuitet poslovanja nije financijski siguran.
- **2. Porezni dug i reprogram kao objektivni dokaz nelikvidnosti**
- Dužnik istodobno ima porezni dug prema Porezna uprava koji se ne podmiruje u dospeljeću, već je predmet upravnog ugovora i obročnog otplaćivanja.
- Takva okolnost objektivno znači:
- da dužnik nije imao dovoljno likvidnih sredstava u trenutku dospeljeća javnopravne obveze,
- da je likvidnost strukturno narušena,
- te da se obveze ne izvršavaju uredno, nego uz intervenciju poreznog tijela.
- **3. Izvlačenje likvidnosti prema povezanim društvima**
- Istodobno, iz financijske dokumentacije proizlazi da dužnik:
- ostvaruje značajne novčane tokove,
- ali vrši neto odljev sredstava prema povezanim društvima,
- uključujući intercompany transfere, SLA troškove i isplate dobiti osnivačima,
- dok se obveze prema trećim vjerovnicima i državi ne podmiruju uredno.
- Time se likvidnost ne zadržava u društvu, već se **strukturno odvodi unutar grupe**, što ima izravan učinak na nemogućnost podmirenja dospeljih obveza.

- **4. Jedinstvena ekonomska posljedica – stečajni test**
- Kada se navedene okolnosti sagledaju zajedno, proizlazi jedinstvena i međusobno konzistentna ekonomska slika:
- revizor upozorava na ugrožen nastavak poslovanja (going concern),
- porezne obveze se ne mogu podmiriti u dospelju nego se reprogramiraju,
- dok se istodobno likvidnost sustavno odvodi prema povezanim društvima.
- Takva kombinacija pokazatelja predstavlja **klasični test strukturne nelikvidnosti i potencijalne prezaduženosti**, jer ukazuje da:
 - društvo ne generira slobodnu likvidnost za podmirenje obveza,
 - već raspoloživa sredstva ne ostaju u društvu,
 - nego se preusmjeravaju unutar grupacije.
- Sud prvog stupnja nije proveo takvu objedinjenu analizu, već je promatrao izolirano pojedine elemente, čime je izostala cjelovita ocjena stečajnih pretpostavki.

21) ARBITRARNOST I METODOLOŠKI POGREŠAN PRISTUP SUDA – EKONOMSKI NERACIONALNA OCJENA STEČAJNIH POKAZATELJA

- Pobijano rješenje ne predstavlja rezultat cjelovite pravne i ekonomske analize, već selektivnog i metodološki pogrešnog pristupa kojim je sud izostavio ocjenu ključnih financijskih pokazatelja, čime je odluka postala arbitrarnog karaktera.
- Sud prvog stupnja nije proveo koherentnu analizu stečajnih pretpostavki, već je:
 - izolirano promatrao pojedine činjenice,
 - zanemario njihovu međusobnu ekonomsku povezanost,
 - te propustio primijeniti logički i financijski konzistentan test solventnosti.
- Takav pristup nije u skladu s osnovnim standardom racionalne sudske odluke, jer sudska odluka u predmetima financijske nesposobnosti mora biti ekonomski koherentna i interno konzistentna, a ne fragmentirana i selektivna.
- **1. Ignoriranje revizorskog going concern upozorenja kao metodološki propust**
- Sud nije uopće analizirao revizorsko upozorenje o neizvjesnosti nastavka poslovanja (going concern), iako ono predstavlja sintetički indikator financijske održivosti društva prema međunarodnim revizijskim standardima International Standards on Auditing (ISA).
- Izostanak ocjene ovog nalaza predstavlja metodološki propust jer sud:
 - ignorira stručnu procjenu financijske održivosti,
 - i ne uključuje je u ukupnu ocjenu likvidnosti i prezaduženosti.
- **2. Selektivna percepcija poreznog duga**
- Sud je propustio analizirati činjenicu da dužnik ima porezni dug koji se otplaćuje putem upravnog ugovora s Porezna uprava.
- Umjesto da tu činjenicu interpretira kao objektivni indikator:
 - nedostatka likvidnosti u trenutku dospelja,
 - i potrebe za reprogramiranjem obveza,
- sud je istu potpuno ignorirao, čime je isključio relevantan financijski signal iz analize.
- **3. Izostanak analize izvlačenja likvidnosti – ekonomski nelogična odluka**
- Sud nije analizirao ključnu okolnost da se novčani tokovi dužnika ne zadržavaju u društvu, već se:
 - usmjeravaju prema povezanim društvima,
 - isplaćuju kao dividende osnivačima,
 - i odvođe kroz intercompany aranžmane,
 - dok se istodobno:
 - obveze prema trećim vjerovnicima ne podmireju uredno.
- Takav obrazac ponašanja predstavlja klasičan model **izvlačenja likvidnosti iz društva**, koji ima izravan utjecaj na nesposobnost podmirenja dospjelih obveza.

- Sud međutim nije proveo nikakvu ekonomsku analizu:
- neto likvidne pozicije,
- strukture cash-flowa,
- niti prioriteta isplata unutar grupacije.
- **4. Metodološki defekt – izostanak agregacije financijskih pokazatelja**
- Najvažniji metodološki propust pobijanog rješenja jest činjenica da sud nije proveo **agregirani test financijske održivosti**, nego je svaku okolnost promatrao izolirano i nepovezano.
- Sud nije povezao:
- going concern upozorenje,
- porezni dug i reprogram,
- negativni novčani tok,
- isplate dobiti,
- i transfere prema povezanim društvima,
- u jedinstvenu ekonomsku sliku.
- Time je izostala jedina pravilna metoda ocjene stečajnog razloga, koja zahtijeva **analizu solventnosti**, a ne fragmentirano razmatranje pojedinačnih činjenica.
- **5. Posljedica – arbitrarnost i ekonomska neracionalnost odluke**
- Zbog navedenog, pobijano rješenje nije rezultat racionalnog sudskog zaključivanja, već:
- selektivnog prihvaćanja činjenica,
- ignoriranja ključnih financijskih indikatora,
- i izostanka njihove međusobne ekonomske povezanosti.
- Takav pristup dovodi do **ekonomski neracionalnog zaključka**, jer zanemaruje objektivno konzistentne pokazatelje financijske nestabilnosti koji zajedno upućuju na postojanje stečajnog razloga.
- Slijedom navedenog, pobijano rješenje nije samo pravno pogrešno, već i metodološki defektno u mjeri koja ga čini arbitrarnim.

22) OČITA POGREŠKA U OCJENI DOKAZA O PRAVNORELEVANTNIM ČINJENICAMA I POVREDA STANDARDA RACIONALNOG SUDSKOG ODLUČIVANJA (ZDRAVORAZUMSKA ODLUKA)

- Pobijano rješenje sadrži **očitu pogrešku u ocjeni činjenica** jer sud nije uzeo u obzir, niti je u međusobnoj povezanosti analizirao, ključne i međusobno konzistentne financijske pokazatelje koji su izravno relevantni za ocjenu postojanja stečajnog razloga.
- U smislu standarda razvijenog u praksi Europska konvencija za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda te sudske prakse Europski sud za ljudska prava, sudska odluka prelazi granicu dopuštene diskrecije i postaje arbitrarna kada:
- ignorira relevantne i odlučne činjenice,
- selektivno uzima u obzir samo one elemente koji podupiru unaprijed formirani zaključak,
- te ne daje razloge za odbacivanje ključnih dokaza.
- U konkretnom slučaju, sud je propustio ocijeniti i međusobno povezati:
- revizorsko going concern upozorenje o neizvjesnosti nastavka poslovanja,
- postojanje poreznog duga koji se reprogramira putem upravnog ugovora,
- negativni operativni novčani tok,
- te sustavno usmjeravanje likvidnosti prema povezanim društvima i isplate dobiti osnivačima.
- Ovi elementi nisu izolirane činjenice, već čine koherentnu i međusobno povezanu financijsku strukturu koja ukazuje na ozbiljno narušenu likvidnost i potencijalnu

- prezaduženost.
- Njihovo ignoriranje ne predstavlja samo pogrešnu ocjenu dokaza, već **očitu pogrešku u ocjeni odlučnih činjenica**, jer sud nije primijenio minimalni standard racionalne ekonomske analize koji je nužan za odlučivanje u predmetima financijske nesposobnosti.
- Slijedom navedenog, pobijano rješenje ne zadovoljava standard obrazložene i racionalne sudske odluke, već predstavlja rezultat selektivne i metodološki neispravne ocjene dokaza, čime je povrijeđen i zahtjev zabrane arbitrarnosti u sudskom odlučivanju.

23) OČITA POGREŠKA U OCJENI VJEROJATNOSTI TRAŽBINE

Pobijano rješenje sadrži **očitu pogrešku u ocjeni dokaza kojima se dokazuju odlučne činjenice** u pogledu primjene standarda "vjerojatnosti tražbine" iz čl. 109. st. 2. Stečajni zakon, jer sud pogrešno i restriktivno tumači taj standard kao zahtjev koji u praksi odgovara dokazivanju gotovo izvjesne ili pravomoćno utvrđene tražbine.

Takvo shvaćanje predstavlja metodološki pogrešan pristup, jer zakon izričito propisuje isključivo obvezu dokazivanja **vjerojatnosti postojanja tražbine**, a ne njezine konačne ili nesporne egzistencije.

U skladu s općim standardima pravičnog postupka razvijenima u praksi Europski sud za ljudska prava, ocjena dokaza postaje očito pogrešna kada sud:

- ignorira relevantne dokaze koji potvrđuju tražbinu,
- reducira dokazni standard na višu razinu od zakonski propisane,
- te ne daje razloge za odbacivanje stručnih i financijskih dokaza koji upućuju na postojanje tražbine.

U konkretnom slučaju sud je propustio ocijeniti:

- nalaz i mišljenje sudskih vještaka koji se odnosi na osnovu i visinu tražbine,
- financijsku dokumentaciju i revizorske podatke dužnika,
- računovodstveno priznanje rezerviranja za spor u financijskim izvješćima dužnika,
- te tijek i sadržaj parničnog postupka u kojem se ista tražbina meritornim dokazima ispituje.

Sud je umjesto analize svih relevantnih dokaza prihvatio formalni zaključak da je tražbina "sporna" te iz toga izveo pogrešan pravni zaključak o nepostojanju njezine vjerojatnosti.

Time je počinjena **očita pogreška u ocjeni dokaza**, jer je sud:

- pogrešno podigao dokazni standard iznad zakonom propisanog,
- selektivno zanemario relevantne dokaze,
- te izostavio cjelovitu dokaznu sintezu koja je nužna za ocjenu vjerojatnosti tražbine.

Takav pristup dovodi do pravno neprihvatljivog rezultata da bi sama činjenica osporavanja tražbine automatski isključila njezinu vjerojatnost, što je protivno svrsi i smislu čl. 109. Stečajnog zakona.

Slijedom navedenog, pobijano rješenje u ovom dijelu ne predstavlja samo pogrešnu primjenu prava, već i očitu i objektivno uočljivu pogrešku u ocjeni činjenica koja utječe na zakonitost i pravilnost odluke.

24) KOHEZIVNA EKONOMSKA I PРАВNA OCJENA (UKUPNA POGREŠNOST POBIJANOG RJEŠENJA)

Pobijano rješenje nije rezultat cjelovite, logički konzistentne i pravno pravilne ocjene stečajnih pretpostavki, već posljedica fragmentarnog i metodološki pogrešnog pristupa kojim su ključni dokazi i međusobno povezani financijski pokazatelji selektivno ignorirani.

Sud prvog stupnja je u svojoj analizi:

- pogrešno podigao dokazni standard za "vjerojatnost tražbine" iz čl. 109. st. 2. Stečajni zakon na razinu koja odgovara gotovo pravomoćnom utvrđenju,
- nije ocijenio relevantne stručne i financijske dokaze o osnovi i visini tražbine,
- te nije proveo nikakvu ekonomsku sintezu financijskog stanja dužnika.

Istodobno, sud je propustio ocijeniti tri međusobno povezana i odlučna financijska indikatora koji zajedno čine jedinstvenu sliku stečajne nesposobnosti:

1. REVIZORSKO GOING CONCERN UPOZORENJE – STRUKTURNI SIGNAL FINANCIJSKE NEODRŽIVOSTI

Revizorsko upozorenje o neizvjesnosti nastavka poslovanja predstavlja objektivno stručno utvrđenje ozbiljno ugrožene sposobnosti podmirjenja obveza i kontinuiteta poslovanja, koje sud nije uopće analizirao niti povezao s ostalim pokazateljima.

2. POREZNI DUG I REPROGRAM – OBJEDINJENI DOKAZ NEDOSTATKA LIKVIDNOSTI

Postojanje poreznog duga koji se otplaćuje putem upravnog ugovora s Porezna uprava predstavlja objektivnu potvrdu da dužnik nije bio u stanju podmiriti dospelje javnopravne obveze u trenutku njihova dospijeca, već je morao koristiti institut odgode i reprograma.

3. IZVLAČENJE LIKVIDNOSTI PREMA POVEZANIM DRUŠTVIMA – EKONOMSKA DISFUNKCIJA NOVČANIH TOKOVA

Istodobno, iz financijske dokumentacije proizlazi da se raspoloživa likvidnost ne zadržava u društvu, već se sustavno usmjerava prema povezanim društvima i vlasnicima kroz intercompany transfere i isplate dobiti, dok se obveze prema trećim vjerovnicima ne podmiruju uredno.

KOHEZIVNA EKONOMSKA SLIKA

Kada se navedene okolnosti promatraju zajedno, one ne predstavljaju izolirane indicije, nego **jedinstveni i konzistentni ekonomski obrazac**:

- revizor upozorava na neizvjesnost nastavka poslovanja (going concern),
- porezne obveze se ne mogu uredno podmiriti nego se reprogramiraju,
- dok se istodobno likvidnost odvodi prema povezanim društvima i vlasnicima.

Takva kombinacija pokazatelja predstavlja tipičan obrazac **strukturne nelikvidnosti i potencijalne prezaduženosti**, jer upućuje na zaključak da:

- društvo ne generira slobodnu likvidnost za podmirjenje dospeljelih obveza,
- raspoloživa sredstva ne ostaju u društvu,
- već se preusmjeravaju unutar grupacije na štetu vanjskih vjerovnika.

Sud prvog stupnja nije proveo navedenu agregiranu analizu, nego je:

- selektivno izdvojio pojedine elemente,
- ignorirao njihovu međusobnu ekonomsku povezanost,
- te na temelju nepotpune analize donio zaključak o nedopuštenosti prijedloga.

Time je pobijano rješenje zahvaćeno:

- pogrešnom primjenom materijalnog prava,
- bitnim povredama postupka,
- te **očitim pogreškama u ocjeni dokaza iz kojih proizlaze nadrealni zaključci o odlučnim činjenicama.**

POBROJANI I DOSTAVLJENI DOKAZI U SPIS PREDMETA OSTALI SU TEK MRTVO SLOVO NA PAPIRU.

Kako zaključak ove žalbe ne bi ostao na lošem poetskom diskursu, predlagatelj nastavno citira obvezujuća shvaćanja revizijskog suda i Ustavnog suda RH, obvezujuća u jednakoj mjeri i za prvostupanjski i za drugostupanjski sud:

«...Po ocjeni ovog suda naznačeno pitanje važno je za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Prema odredbi čl. 220. st. 2. ZPP sud odlučuje o tome koje će od predloženih dokaza izvesti radi utvrđivanja odlučnih činjenica.

Dakle, ocjena suda o tome koje će dokaze izvesti je diskrecijska, ali je ujedno ograničena načelom poštenog suđenja i procesne ravnopravnosti, koje, između ostalog, podrazumijeva jednak ili približno jednak tretman dokaznih prijedloga stranaka u postupku. Po ocjeni ovog suda dokazi predloženi po tuženiku bili su podobni za utvrđivanje odlučne činjenice - postojanja trajnije zajednice života pa je prvostupanjski sud odbivši sve dokazne prijedloge tuženika, osim što je povrijedio načelo poštenog suđenja i procesne ravnopravnosti pogrešno primijenio i odredbu čl. 220. st. 2. ZPP, a što je utjecalo na donošenje pravilne i zakonite odluke, čime je počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st.1. u vezi čl. 220. st. 2. ZPP...»

Vrhovni sud RH, Rješenje Rev 1260/2014 od 14.02.2018. godine

Naime, obrazloženje presude koje ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama i žalbenim navodima, a ujedno je u cijelosti protivno stanju spisa, nedvojbeno je protivna praksi VSRH koja se odnosi na kvalitetu koja je nužna za opstojnost sudske odluke, pa se citira, cit.:

„...Sudovi imaju pravo na ocjenu provedenih dokaza - i prema svojem uvjerenju i na osnovu savjesne i brižljive ocjene dokaza odlučivati koje će činjenice uzeti kao dokazane (čl. 8. ZPP-a), ali su u slobodi ocjene dokaza i oni ograničeni obvezom da tu svoju ocjenu opravdaju jasnim, uvjerljivim i logičnim (razumnim) razlozima iz kojih bi se mogla preispitati.

Valja kod toga imati na umu da sud čini bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a i ako presuda ne sadrži takve (jasne, uvjerljive, logične ili razumne) razloge o odlučnim činjenicama i (time) ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati - tako da se ne vidi koje činjenice je sud uopće utvrđivao i cijenio, odnosno koje je činjenice našao utvrđenim i kojim dokazima je stvorio određeni zaključak - i takvog uzeo relevantnim za odluku o predmetu spora...“

Vrhovni sud RH, Rješenje Rev 837/2010 od 12.01.2016. godine

«...Međutim, revident osnovano tvrdi da presude sudova prvog i drugog stupnja ne sadrže razloge o odlučnim činjenicama time da je izreka prvostepene presude suprotna sadržaju spisa pa se zbog toga ne može ispitati pravilnost i zakonitost pobijanih presuda. Zbog navedenog je u postupku pred nižestepenim sudovima ostvaren revizioni razlog bitne povrede iz odredbe čl. 354. st. 2. toč. 13. ZPP pa je revizija tuženika temeljem odredbe čl. 369. st. 1. ZPP prihvaćena time da su pobijane presude ukinute...»

Vrhovni sud RH, Rješenje Rev 1317/1991 od 20.08.1991. godine

Naime, obrazloženje rješenja koje ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama i žalbenim navodima, a

ujedno je u cijelosti protivno stanju spisa, nedvojbeno je protivna praksi VSRH koja se odnosi na kvalitetu koja je nužna za opstojnost sudske odluke, pa se citira, cit.:

„...Sudovi imaju pravo na ocjenu provedenih dokaza - i prema svojem uvjerenju i na osnovu savjesne i brižljive ocjene dokaza odlučivati koje će činjenice uzeti kao dokazane (čl. 8. ZPP-a), ali su u slobodi ocjene dokaza i oni ograničeni obvezom da tu svoju ocjenu opravdaju jasnim, uvjerljivim i logičnim (razumnim) razlozima iz kojih bi se mogla preispitati.

Valja kod toga imati na umu da sud čini bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a i ako presuda ne sadrži takve (jasne, uvjerljive, logične ili razumne) razloge o odlučnim činjenicama i (time) ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati - tako da se ne vidi koje činjenice je sud uopće utvrđivao i cijenio, odnosno koje je činjenice našao utvrđenim i kojim dokazima je stvorio određeni zaključak - i takvog uzeo relevantnim za odluku o predmetu spora...“

Vrhovni sud RH, Rješenje Rev 837/2010 od 12.01.2016. godine

«...Međutim, revident osnovano tvrdi da presude sudova prvog i drugog stupnja ne sadrže razloge o odlučnim činjenicama time da je izreka prvostepene presude suprotna sadržaju spisa pa se zbog toga ne može ispitati pravilnost i zakonitost pobijanih presuda. Zbog navedenog je u postupku pred nižestepenim sudovima ostvaren revizioni razlog bitne povrede iz odredbe čl. 354. st. 2. toč. 13. ZPP pa je revizija tuženika temeljem odredbe čl. 369. st. 1. ZPP prihvaćena time da su pobijane presude ukinute...»

Vrhovni sud RH, Rješenje Rev 1317/1991 od 20.08.1991. godine

Neobrazlaganjem svojih odluka i cjelokupnim postupanjem opisanim u ovom prijedlogu, prvostupanjski je sud povrijedio i ustavno i konvencijsko pravo predlagatelja na obrazloženu sudsku odluku kao sastavnicu temeljnog ljudskog prava na pravično suđenje, zajamčeno Ustavom RH i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, čemu u prilog se umjesto daljnjeg obrazloženja citira ustavnosudska praksa, cit.:

„...Pravo na pravično suđenje nameće obvezu sudovima da provedu temeljito ispitivanje podnesaka, tvrdnji i dokaza koje su stranke iznijele. Obrazloženja sudskih odluka iznimno su važna jer je nedostatak relevantnih i dostatnih razloga za ocjene kakve su odlukom dane prvi i najvažniji znak koji upućuje na arbitrarno sudsko odlučivanje. Iako ta ustavna obveza ne smije biti shvaćena tako da sudovi moraju detaljno odgovoriti na svaki argument koji stranke iznesu u postupku, odnosno u žalbama ili drugim odgovarajućim podnescima, već _širina te obveze ovisi o okolnostima svakog pojedinog slučaja, razlozi na kojima se temelji sudska odluka moraju dovesti do uvjerenja da je sud stvarno ispitao slučaj i odgovorio na sve bitne navode stranaka. U protivnom, neće se moći smatrati da je odluka suda zadovoljila opće zahtjeve koji proizlaze iz Ustavom zajamčenog prava na pravično suđenje (odluka Ustavnog suda broj: U-III-3538/2017 od 18. travnja 2019., www.usud.hr)....“

Ustavni sud RH, Odluka U-III-4853/2023 od 04.07.2024. godine

„...Ocjena je Ustavnog suda da obrazloženja presuda koje u ovom predmetu ustavnim tužbom osporava podnositelj ne zadovoljavaju gore navedene zakonske standarde u pogledu ocjene izvedenih dokaza u dovoljnoj mjeri da bi otklonili sumnju u arbitarnosti i proizvoljnosti u tumačenju i primjeni mjerodavnog prava. Sukladno praksi Ustavnog suda, obrazloženja odluka nadležnih sudova koja ne sadrže ozbiljne, relevantne i dostatne razloge upućuju na zaključak o arbitarnosti tako donesenih odluka u postupovnom i/ili materijalnopравnom smislu...“

Ustavni sud RH, Odluka U-III/3985/2012 od 22.02.2017. godine

“...Postupci pred sudbenim tijelima moraju biti u skladu s načelima vladavine prava, a obveza je sudbene vlasti obrazlagati svoje odluke odnosno pažljivo ispitati tvrdnje predložene pred sudom

odnosno nadležnim tijelom, da ne bi doveli u pitanje načela dobrog rada pravosuđa i pravičnosti suđenja...

Ustavni sud RH, Odluka U-III/2494/2008 od 30.03.2011. godine

«... pristup drugostupanjskog, a potom i revizijskog suda u žalbenom odnosno revizijskom postupku prilikom razmatranja žalbenih odnosno revizijskih prigovora podnositelja, ocjenjivanja cjelokupnog postupka i razloga osporenih presuda može se ocijeniti suviše formalističkim, nedostatnim i arbitrarnim.

Stoga sagledavajući postupak koji je prethodio ustavnosudskom postupku kao jedinstvenu cjelinu, Ustavni sud utvrđuje da isti nije vođen na način koji je podnositelju osigurao pravo na pravično suđenje što je, prema ocjeni ustavnog suda, dovelo do povrede prava podnositelja na pravično suđenje propisano člankom 29. stavkom 1. Ustava i člankom 6. stavkom 1. Konvencije...».

Ustavni sud RH, Odluka U-III-1631/2015 od 13.05.2015. godine

VIII Slijedom svega naprijed navedenoga, vjerovnik predlaže Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske, odlučujući o ovoj žalbi, istu usvoji, pobijano rješenje ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

ENERGY DIRECT d.o.o.
po punomoćniku: